

Pogovori.

(Konec.)

G. — a — Tako! tako! Le malo smo Vas „zadnjič omenili“, in priznavate, „da smo sodili prav“. In sedaj ste nam poslali nekaj „Spominčic“. Hočete pa menda, da bi kar cel list napisali o jedni Vaši pesmici. Par besedij je dovolj. Te Vaše „spominčice“ so tako-le drobne „igračice“. Pozna se jim, da je pesnik še mlad, ki pa hoče kakor zrel mož stopiti v svet. Le počasi! Za to Vam treba še dela, truda in uma. Pesnik in pisatelj se ne „naredi“ kar čez noč.

G. Polde. Vam smo že povedali, da Vam manjka pouka. Tukaj smo tudi za Vas že marsikaj napisali. Ali se Vas ni prijelo? Pazite vendar na merilo in držite se ga potem v vsej pesmi! Glejte na rimo in ne mislite, da se veže n. pr. „zapreke — osvete“. Tudi to Vam svetujemo, da nikar ne rabite nobene take besede, kateri ne umete pomena. Morebiti jo berete tu in tam; a če je ne umete, lahko jo nerodno rabite, in stvar je smešna. Gl. „Domovini“ četrta kitica!

M. B.

Podajemo tudi te tri pesmice. Naj sodijo o njih bravci sami.

Pred vrati v večnost.

Oh, kako hitro sem dospel
do teh le črnih, temnih vrat!
Pač nisem mislil, da pepel
še prej bom, ko starejši brat.

Sem tu že sred cvetočih let,
na glavi ni še sivih vlas,
je rok in nog še uren kret,
je bister vid, je krepek glas.

V široki svet slovi moj um,
od pesni mojih gre sloves,
sem češčen od nešteti trum,
proslavljen, dičen do nebes.

A to naenkrat vse je proč,
na vrata te sem zabil bil;
nastopa zame večna noč,
odpira žrelo grob nemil.

A onstran vrat je sodni tron,
sedi na njem sodnik že moj;
buči nasprot mi rezki don:
„Sèm daj, zaklad pokaži svoj!“

A jaz sem — gol in nimam nič:
ne kėsanja, ne dobrih del.
Obsojen sem! Že slišim krič:
„Ti nisi v božjo slavo pel.

Kako si moj nebeški dar
obračal v blaženje ljudi?
Bil nisi strasti gospodar:
Proklete pesni so in ti!

Čemu ti bo proslave žar?
Boš živel dušno nevmrjoč
ljudem v pogubo, zlo in kvar!
V peklenški plamen proč, le proč!“

Zl. I. Iže.

Ja z.

Naj večje čudo sem svetá,
sem nedosežen umotvor,
sem delec samega Bogá;
Stvarnik mi vzel je sebe vzor.

Z ljubezno mene je prevel,
usmiljenje mi v dušo vлил;
od svojega moj um je vzel,
je prosto voljo mi daril.

Da sem, živim, zavedam se;
mar ni velika vrednost to?
O, čudolepo okrasil je
Stvarnik mi dušo in telo!

Naredil bitij je legjon
na širni zemlji brez napák:
posadil me čez nje na tron
in vtisnil mi vladarstva znak.

Je zame vse in zame le
Stvarnik to storil dobri moj,
da prosto mu z ljubezno vse
povrnem, dam mu život svoj.

Zl. I. Iže.

Čehovin.

Ob odkritju spomenika.

Čemu se narod zavedni uklanja?
Komu prireja se večni spomin?
Sláviti hoče naš narod dejanja,
katera dovršil junaški je sin.

Vodil pogumno junak je junake,
delal je srčno za ljubljeni dom,
čete premagal, sovražne je Lahe,
topov njegovih je silen bil grom.

In ko za narod življenje postavil
vrli vojak je na dvom si — za dom,
hrabrost junakov in vojsko je slávil,
in domovino je rešil iz spon.

V pesmih te hvali svet, dragi pokojni,
v vencih časti te ljubeči tvoj rod,
Večen spomin bo tvoj Avstriji — vojni,
slava Slovanu junaku povsod.

Š. Radoslav.

* * *

In sedaj se za to leto poslavljamo od onih znancev, s katerimi smo se tukaj pogovarjali. Bilo nam je to pogovarjanje v veliko veselje, ker smo videli, da se zanimajo mnogi za naše preprosto kramljanje. Vendar smemo dostaviti, da nam je bil namen vseskozi resen in važen, namreč ta, da bi naučili mlade znance delovati z vnemo in ne se bati truda na leposlovnem polju. Leposlovje ni igrača, ampak je imenitno in potrebno kulturno delo vsakega naroda. In zato smo včasih tudi zaklicali: „Abeste profani! Kdor neče delovati s potrebno resnobo in trudoljubnostjo, tega ne potrebujemo v leposlovju.“

A vse smo želeli reči tako, da ne bi nikogar žalili. Zato na srečno svidenje v novem letu!